

**A Diósd Református Gyülekezetben elhangzott, advent második vasárnapi, december 6-i
istentisztelet írott változata**

Igeszakasz: Zsoltárok könyve 73. rész – kiemelve a 23-25 versek

1 Ászáf zsoltára. Milyen jó az Isten Izraelhez, a tiszta szívűekhez! 2 De az én lábam majdnem megcsúszott, kis híján elestem jártomban. 3 Mert irigy lettem a kérkedőkre, látva a bűnösök jólétét. 4 Mert halálukig sincsenek kínjaik, és kövér a testük. 5 Nincs részük az emberek gyötrelmében, nem érik őket csapások, mint más embereket. 6 Ezért a kevélység nyakláncát hordják, és az erőszak köpenyébe burkolóznak. 7 Jómódjukban kérkedve néznek szét, szívükben öntelt gondolatok járnak. 8 Gúnyolódnak, gonoszul beszélnek, elnyomással fenyegetőznek dölyfösen. 9 Az ég ellen is feltátják szájukat, nyelvükkel megszólják a földet. 10 Ezért fordul felénk a nép, és mohón isszák szavaikat, mint a vizet. 11 Ezt mondják: Honnan tudná ezt az Isten? Lehet-e tudomása erről a Felségesnek? 12 Íme, ilyenek a bűnösök! Háborítatlanul gyarapítják vagyonukat szüntelen. 13 De én hiába tartottam tisztán a szívemet, hiába mostam kezemet ártatlanságomban, 14 mert csapások értek mindennap, fenyítések minden reggel. 15 Már arra gondoltam, hogy én is úgy beszélek, mint ők, de akkor megtagadtam volna fiaid nemzetségét. 16 Elgondolkoztam rajta, meg akartam érteni, de túl nehéznek tűnt nekem. 17 Végül elmentem Isten szentélyébe, és megértettem, hogy milyen végük lesz. 18 Bizony, sikamlós talajra állítottad és pusztulásba döntöd őket! 19 Hogy fognak elpusztulni egy pillanat alatt! Végük lesz, semmivé lesznek rémületükben. 20 Mint ébredés után az álomkép, úgy tűnik el képük, ha fölserkensz, Uram! 21 Ha keseregne a szívem, és sajogna a bensőm, 22 akkor olyan ostoba és tudatlan volnék veled szemben, mint az állat. **23 De én mindig veled leszek, mert te fogod jobb kezemet. 24 Tanácsoddal vezetsz engem, és végül dicsőségedbe fogadsz. 25 Nincs senkim rajtad kívül a mennyben, a földön sem gyönyörködöm másban.** 26 Ha elenyészik is testem és szívem, szívemnek kösziklája és örökségem te maradsz, Istenem, örökké! 27 Bizony, elpusztulnak azok, akik eltávolodnak tőled. Kiirtod mindazokat, akik elhagynak téged! 28 De nekem olyan jó Isten közelsége! Uramat, az Urat tartom oltalmamnak. Hirdetem minden tettetted.

Igehirdetés

Az adventi vasárnapokon zsoltárokat olvasunk fel, maga a szó dicséretet jelent. A mai szerzeményt nem Dávidnak, sem abban az időszakban élő embernek tulajdonítják. Már az izraeli nép leigázásának idejére, fogságára helyezik a tudósok. Ez azért fontos a számunkra, mert múlt héten a "Hacsak" fordítással az Istenre, az ő tetteire hívta fel a figyelmet az ige. Ma pedig a "De én" kifejezéssel az emberre, vagyis ránk helyeződik a fókusz. Ennek a zsoltárnak a gondolat menete hasonlít Jób könyvéhez, azon gondolkodik, miért engedi meg Isten a rossz történéseket a hívők életében? A hitetlenek pedig miért élnek látszólag a boldog életüket?

Nem Isten szólal meg, hanem az író tesz bizonyosságot saját hullámzó hitéről. Átélté a nép, hogy kizsákmányolják őket pogány emberek. Ha Isten eddig velük volt, most miért nem tesz semmit a szabadulásukért.

Azzal kezdődik vallomása, hogy Isten jó a benne hívókhöz, de ő mégis megingott hitében.

Egy kegyelmes Atya, de én mégis irigykedéssel teltem meg. Hatalmas bűnvallással indít az ima elején, és ahogy a bűnesetkor Ádám kereste a mentséget a kifogásokat, ő is el kezdi magából kiadni, hogy milyen könnyű a bűnösök élete, nincs benne szenvedés, az 5. versben azt olvastuk nem ostorozzák őket. A magyarázkodás közben észre sem veszi, hogyan hergeli magát bele a panaszába. Teljesen felháborodik, hogy nem elég az Isten gyalázása a részükről, még a nép is hallgat rájuk. Szép fokozatosan a kezdeti irigység átalakul haraggá. A zsoltáríró hite mélypontra került. Mert a hit nemcsak ismeretből, tantételekből áll össze, hogy tudja Isten jó, hanem bizalmat is jelent. Elvesztette a bizalmát Istenben, valami teljesen másképp történt, ahogy ő gondolta. Egy sikeres templomépítő nép mégis, hogy kerülhetett fogságba?

Én ugyan így elvesztettem a bizalmamat, mikor szembesültem a saját tragédiáimmal. Évekig uralta az életemet a csalódottság Istenben. És ahogy az irigység haraggá változott a zsoltáríró szívében, az én szívemben is a csalódottság dühhé, haraggá.

Isten tőled is megkérdezi ennek az igének a kapcsán, Te hogy vagy?

Amikor elgondolkodunk az élet értelmén, a történelem eseményein, a társadalmi igazságtalanságokon egyértelműen védtelenné válhat a hitünk. Hiszen hogyan éreznénk együtt a szenvedőkkel, vagy sírnánk együtt a sírókkal? Vagy éreznénk dühöt a dühösekkel.

Ez az ige az őszinteségre szólít fel, ismerd fel mi lapul a szívedben!

Én nagyon tisztetem a zsoltáríró, mert ezt a pusztító indulatot, ami benne volt, mederbe terelte, példa ez számunkra, mit kezdjünk a saját dühünkkel. Nem elfojtotta, nem letagadta, ah én hívó emberként mindig csak pozitívan élem a hétköznapiakat. Isten nem várja tőlünk, hogy mindig csak jól és tökéletesen legyünk. A Biblia nem a pozitív gondolkodás tankönyve.

Sőt Isten még a kételkedéseinket is a javunkra használja fel. Németh Dávid teológiai professzor mondta nekünk mindig, hogy a kételkedés érleli ki a hitet bennünk. Mikor a kérdéseinkre, a kételyeinkre megtaláljuk a választ kialakul bennünk a hit.

A kétely a bizalmatlanság időnként felüti a fejét a hitünkben, ilyenkor a hitgörbénk lefelé ível, ugyan így van ez a haraggal is. Egy fajta érzelmi mélypont ez számunkra. De mit kezdjünk vele az életünkben?

A zsoltáríró ráborítja azokra az emberekre gondolatban, akik okozták neki a fájdalmat. Az Ószövetségi időkben ez teljesen rendben volt. Nem kellett 77-szer is megbocsátani, az arc másik oldalát is

odatartani. Így minden gonosz indulatát bele tehetette a 19. versbe: "Mind elpusztulnak egy szempillantás alatt!"

Számára a nehézséget a saját kételkedése okozta. Megingott a hite. Valóban érdemes a Jeruzsálemi templomban lakó Isten törvénye szerint élni. Nem lenne inkább kellemesebb hitét feladva másokat kizsákmányolva élni és követni a káromlókat?

Hiszen ezt olvassuk a 13-14. versben: Bizony hiába tartottam én tisztán szívemet, és hiába mostam ártatlanságban a kezemet. Mert nyomorúság ért minden napon és ostromlás minden reggel!

Tudjátok ez az életérzés nekem évekig uralta az életemet és ettől a többi ember számára nehezen elviselhetővé váltam. Olyan lettem, mint egy kaktusz ember.

Jól ismerjük ezt a jelenséget, amikor valaki feszült, dühös, folyton panaszkodik, mindig a problémáról beszél. Annyira elfoglalt a saját problémájával, hogy nem vesz észre azon kívül semmi mást. Azt sem veszi észre, hogy mennyire szúróssá, bántóvá vált.

A barátnőm képeslapot rajzolt erről a jelenségről. A képen egy kaktusz próbálja leszededegetni magáról a tüskéket és annyira elfoglalt, hogy nem megy oda Istenhez, akit a képen egy szív ábrázol. A szív álldogál távolabb és vár. (Ebben az esetben milyen jó szó ez az álldogál, benne rejlik, az áld szó.)

A következő képen már átöleli ez a szív a kaktuszt, akinek ettől leesnek a tüskéi.

Én és a zsoltáros is ugyan ezt az utat jártam be, amit a kaktuszember.

17-versben azt olvastuk: „...míg be nem mentem az Isten szent helyére, és akkor megértettem..” Isten jelenlétében a hitünk mélygörbéje elkezd felfelé ívelni.

Amikor az író a szent helyet említi, már elszakad az ószövetségi templom fizikális jelenlététől, mert ha a tudósoknak igaza van az ima keletkezési idejéről, ekkor már lerombolták a templomot. Így válik az ige a mai kor számára is, az újszövetség 77-szer és tartsd oda a másik arcod korának is érthetővé. Ahol Isten van, az szent hely, az Isten Lélek és a láthatatlan országa bármikor és bárhol elérhető. Mert Krisztus ezt lehetővé tette számunkra.

Ezen a szenthelyen pedig olyan szeretet vesz körül, hogy eltűnik a harag, a kétkedés.

Kialakul a bizalom, valakinek újra, kialakul a kötődés, annak, aki visszatérő a szenthelyre, annak, pedig erősödik a kötődése a szerető Atyához.

Erről vall a zsoltáríró a 23,24,25. versben: „Rajtad kívül másban nem gyönyörködöm e földön!”

És a hit görbéje a 28. vers hitvallásával a tetőpontjára ér. Itt megjelent újra a de én kifejezés. Megint fókuszba állítja a saját érzéseit.

„De nekem oly igen jó Isten közelsége! Az Úr Istent tartom menedékemnek, ezért hirdetem minden cselekedetedet.”

Az, aki találkozott Isten szeretetével, beszélni kezd, képtelen palástolni az örömét.

Ebből a zsoltárból is láthatjuk, hogy igaza van azoknak a teológiai professzoroknak, akik azt állítják, a hit hullámozik. Egyszer letről elindul a vonal és mivel bűnös emberek vagyunk, nem tudunk nem vétkezni, így hiába jut el magasságokba, előbb utóbb újra leesik. Ez egy fizikai törvényszerűség. Egy fizikus ismerősöm régen azt mondta nekem a fény is ilyen hullámmozgást végez, és maga a hullámmozgás energia.

Így gondoljunk most az adventre, lehet, hogy most a hited hulláma a fény és ünnep miatt az egekben jár, magason. Bátran örvendezel, a gyerekek huncut izgatottsággal vannak tele. De ... (És itt most, merd őszintén kimondani magadnak mit érzel, mi van benned) De én...

Lehet éppen akkora sokk ért, hogy nem érzel semmit üres vagy, lehet szomorúság, magány vesz körül.

Amikor a hited hulláma a mélyponton jár, akkor az ember sodródik, és akik fönt vagyunk, csak azok tudjuk, hogy mozgásban vagy, csak éppen nem érzed most és előbb utóbb Isten téged is felemel. És lehet, miközben a te hited emelkedik, én akkor, újra süllyedni kezdek.

Végezetül a hit olyan, mint a szétnyitható tengerikagyló egyik fele. Annak van egy homorú és egy domború oldala. Van egy csúcspont és egy mélypont a megfelelő oldalakon.

Bátran merem állítani Isten ugyan azt, az egy pontot látja, mikor a hitünk kagylójára néz.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, köszönjük neked, hogy meghaltál a kereszten értünk és ezzel az áldozattal lehetővé titted, hogy bármikor, bárhol az Isten közelségébe lépünk. Felszólalhat a hangunk, a szívünk, és azt mondhatjuk: „Uram, légy itt velünk”, és az Isten a Szentlelke által megjelenik, és már lépünk is be a szent helyre. Atyám, köszönjük neked, hogy ilyenkor mellénk lépsz, akármilyenek is vagyunk, szutykosak, bűnösök, akár mi magunk sem tudjuk, hogy milyenek vagyunk. Csak oda lépünk hozzád, és azt mondhatjuk: „Itt vagyok; itt vagyok Uram, tégy az én életemmel, a szívemmel, amit csak akarsz.

Köszönjük neked Uram, ezeket a pillanatokat, amikor a közelünkben vagy, érezhetjük a jelenlétedet. Amikor nem kell törődnünk az élet és a történelem és a társadalom gondjaival, hanem egyedül csak Te vagy. Ilyenkor megáll az idő, és az örökkévalóság belép az életünkbe, hirtelen olyan végtelenül boldogok és örömteliek leszünk.

Kérünk azért, hogy áldd meg most így a gyülekezetünk minden egyes tagját. Lépj oda a jelenléteddel. Te vigasztalj, ha annyira szomorúak vagyunk, hogy minden porcikánkban fáj. Te bátoríts, ha annyira félünk és rettegünk, hogy nem merünk már semerre sem lépni. Te adj nekünk erőt, amikor már annyira fáradtak vagyunk, hogy felállni sem bírunk. Te adj nekünk örömet és boldogságot, amikor elkezdünk neheztelni, és dühösnek lenni, tölts fel bennünket.

Különösen kérünk most azokért az emberekért a gyülekezetben akik betegek vagy gyászolnak. Te lépj oda melléjük, Te bátorítsd, Te szeresd őket úgy, ahogy ember nem tudja őket szeretni. Adj nekünk bölcsességet, adj nekünk erőt, hogy olyan támogató közösség lehessünk körülöttük, amelyben érzik a Te jelenlétedet.

Kérünk, áld meg a készülésünket, a karácsonyukat, az ünnepünket!

Bogyó Judit